

Júlia

Jennifer Hayward

Kapóra jött vőlegény

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2019

A JÚLIA 683. eredeti címe: *A Deal for the Di Sione Ring (Harlequin Mills & Boon, Modern Continuity)*

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent a JÚLIA 683. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-592-6

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2019

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Nate Brunswick, mint mindig, most is kellemetlen nyomást érzett a mellkasa tájékán, amikor megpillantotta a nagyapja házát, és orrát megcsapta a gazdagság és kivételezettség félreismerhetetlen illata.

Pedig most már lassan hozzá kellene szoknod! – gondolta, amikor Jaguarja kerekei alatt megcsikordult a kavicsal felszórt feljáró. Mi ez, ha nem a sors iróniája? Könnyedén felvásárolhatná a teljes Aranypartot, és mégsem érzi magát idetartozónak. Nem is fogja soha. Ez volt az első fájdalmas lecke a sorstól, amit meg kellett tanulnia. Hogy a világ összes pénze sem tudja begyógyítani a régi sebeket.

A feltörekvő úgazdagok pénze mindig is bűdös lesz azok számára, akik már beleszülettek a vagyonba, és a finnyás pénzarisztokrácia nem nézi jó szemmel a betolakodókat. A vérfrissítés ellen ugyan általában véve nem volt kifogása a New York-i elitnek, de azért a Tízparancsolat mögé odabiggyesztettek egy tizenegyediket, hogy az újonnan érkezettek tudják, mihez kell tartaniuk magukat: *A mi előjogainkat meg ne kívánd, mert soha nem leszel egyenrangú velünk. Ámen.*

Nate csikorgó gumikkal állt meg a nagyapja háza előtt. A tizennyolcadik század végén emelt épület hófehér homlokzata aranyosan csillogott a lemenő nap fényében.

A férfi mozdulatlanul ült a kocsiban, ólmos súly nehezedett rá, mely a bőrülésbe nyomta. Ez a hely, mint mindig, most is olyan érzéseket ébresztett benne, amelyekre nem állt még készen.

De mégis volt némi változás. Mintha a sors elhatározta volna, hogy belenyúl az élete sakkjátszmájába, és egy váratlan húzásnak köszönhetően nyerni hagyja. Magától egészen biztosan nem tette volna meg ezt a lépést soha.

A nagyapja haldoklott. Leukémiában.

Nate rendszerint úton volt a világ körül, hiszen nem csak idehaza rendelkezett érdekeltségekkel, így aztán kevés ideje jutott az öregre. Az egyetlen támogatójára, arra az emberre, aki az apaszerepet tulajdonképpen betöltötte az életében.

Amikor hazaérkezett a féltestvére, Natalia kiállításmegnyitójára, és megtudta, hogy a nagyapjuk leukémiája kiújult, Nate megdöbrent. És még nagyobb lett a szomorúsága, amikor kiderült, hogy az orvosok szerint immár a csontvelő-átültetés sem segít rajta. Szóval nagyon úgy nézett ki, hogy még a mindenható Giovanni di Sione sem tudja másodszor is legyőzni a halált.

Nate megköszöri a torkát, és pislogni kezdett. Nem gyengülhet el, ezen a helyen semmi esetre sem. Határozott mozdulattal kinyitotta az ajtót, és kiszállt a kocsiból, de szitkozódni kezdett, mert izmai elgémberedtek a hosszú út során. Még fel sem ért a lépcsőn, máris nyílt a villa elegáns bejárati ajtaja, és megjelent Alma, aki már sok-sok éve volt a Di Sione család házvezetőnöje.

– Nate úrfi! – kiáltott fel örömmel, amikor meglátta, és ellentmondást nem tűrően bevonszolta a házba. – Signor Giovanni a hátsó verandán élvez a naplementét. Kicsit fáradt, de nagyon várta magát.

Amit mondott, csak fokozta Nate lelkifurdalását. Tudta, az elmúlt időszakban gyakrabban meg kellett volna látogatnia a nagyapját, de azt hitte, az öreg legyőzhetetlen még akkor is, ha a halál az ellenfele.

Miután váltott pár szót Almával, elindult a villa hátsó része felé. A léptei hangosan koppantak a márványpadlón. Először tizennyolc évesen fordult meg ebben az épületben. A féltestvére, Alex hozta ide, mert mint kiderült, Nate-en kívül nem találtak a családban egyetlen csontvelődonort sem, aki megmenthette volna az öreg Giovanni di Sione életét. Nate nagyapját, akit mellel soha azelőtt nem is látott.

Nate-nek eszébe jutott, hogyan ültek a látogatásakor a féltestvérei a lépcső tetején. Mind a hatan kíváncsian bámulták őt, ám Alex egyszerűen bevitte a szalonba, ahol már várt rá a betegeskedő Giovanni, a multimilliomos hajómánás.

Giovanni di Sione a fia és a menyé halálát követően magához vette elárvult unokáit. A szülők egy

parázs veszekedést követően, ittasan szenvedtek autóbalesetet. Bizonyára komoly trauma volt ez a gyerekeknek, de Nate még ma is emlékezett rá, mennyire irigyelte a féltestvéreit, akiknek sosem kellett aggódniuk az anyagiak miatt, míg ő és az édesanyja sokszor nélkülöztek.

Hiába, ők voltak a törvényes leszármazottak, Nate meg csak egy fattyú.

Tempi passati. Szomorú történet, kétségtelen, de szerencsére a múlté. Legalábbis Nate ezt bizonygatta magának, miközben kilépett a házból a Long Island Soundra néző teraszra. A nagyapja egy fonott karosszékekben ült, melyet a lemenő nap felé fordítottak, de azonnal oldalra pillantott, amikor Nate megjelent a teraszon. Mintha csak megérezte volna a jelenlétét. Szikár, csontos arcát mosoly ragyogta be.

– Nathaniel! Már attól tartottam, hogy Manhattan foglyul ejtett, és nem ereszt el sosem – tréfálkozott, majd megpróbált felállni.

Nate gyorsan megkerülte a karosszéket, hogy üdvözölje az egyetlen embert az apja családjából, aki valaha törődött vele. Megfogta a kezét, és támogatta, míg Giovanni biztosan nem állt a lábán. Ám egy kézszorítás nem volt elég az öregnek, átölelte Nate-et, akinek elszorult a toroka, amikor rájött, mennyit fogyott megint ez az egykor életerős, hatalmas férfi.

A rák visszatért, és folytatta a rombolást, amibe egyszer már belefogott. Giovanni sápadt volt, sovány és gyöngye, égbék szeme szürkévé fakult, egykor olajszínű bőre most sápadtan feszült magas járomcsontjára.

De akárhogy is, ez a halálra készülő, törékeny öregember volt az ő megmentője, a mecénás, akinek jóvoltából az lehet, aki. Mert Giovanni mindent megtett, hogy a fia hibáját helyrehozza, és megfizesse a tartozásait.

Nate hátralépett, és aggodalmasan végigmérte az öreget.

– Tényleg nincs semmi, amit tehetnék érted? – kérdezte. – Egészen biztos, hogy nem segítene egy második csontvelő-átültetés?

– Egészen biztos – hangzott a válasz, de az idős férfi nem tűnt szomorúnak. – Hamarosan üt az utolsó órák, Nathaniel. És nem panaszkodhatok, mert olyan életem volt, amiről sokan még csak nem is álmodhatnak. Szóval megbékéltem a sorsommal. – Visszaült a karosszékre, és megkérdezte: – Kérsz valamit inni?

– Köszönöm, semmit. Még rengeteg dolgom van odahaza, Manhattanben.

– Túl sokat dolgozol – ingatta a fejét Giovanni. – És közben elfelejtesz élni. Pedig tudod, egyszer eljutsz a gazdagságnak arra a fokára, amikor egyedül már el sem fogod tudni költeni a pénzedet.

Már rég eljutott erre a pontra, de Nate ezt megtartotta magának. Számára a munka és a siker egyfajta kábítószer volt, egyszerűen nem tudott nélküle élni. Nem gyűjthetett akkora vagyont, hogy ne akarjon megkötni még egy ígéretes üzletet, megszerezni még egy értékes ingatlant.

– Attól ne féj, hogy nem lesz kivel elköltenem a pénzt. Szerintem bőven akad jelentkező.

– Nem arra céloztam, hogy hiányt szenvedsz a hölgytársaságban – somolygott Giovanni. – Bár azért kicsit még csiszolhatnál az ízléseden. És az sem ártana, ha néha elhagynád a magángéped fedélzetét, legalább annyi időre, hogy megállapíthasd, milyen évszak van. Mert annyira lefoglal a pénzkeresés, hogy nincs időd arra, ami a legfontosabb az életben.

– Nevezetesen?

– A család. A gyökereid – foglalta össze röviden a nagyapja. – Ez a nomád élet, amit élsz, az, hogy képtelen vagy megállapodni, hosszú távon nem elég, hidd el. Remélem, még azelőtt rájössz erre, hogy túl késő lenne.

– Hiszen még csak harmincöt éves vagyok! – tiltakozott Nate. – És különben is, ennyi idős korodban neked is a munkád volt a legfontosabb. Szerintem ez a vérünkben van, hiába hadakozunk ellene, nem sokat változtathatunk rajta.

– Igazad van, én is ilyen voltam – ismerte el Giovanni. – És hidd el, nem véletlen az sem, hogy most nagyon másképp gondolkodom erről. A kemény munka és az önfegyelem is lehet átok, ha az ember nem figyel. Mivel nekem is mindig a *Di Sione Hajózási Vállalat* volt az első, nem figyeltem eléggé apádra, és áttételesen téged is cserben hagytalak.

Nate a fejét rázta.

– Apám maga volt felelős a problémáimért. Nem te kényszerítetted, hogy igyon, drogozzon, és átverje azokat, akik megbíznak benne.

– Igen, ebben is sok igazság van. De tudom, hogy neked is megvannak a magad démonai, csakúgy mint nekem. Minden egyes nap megküzdök velük, még ma is...

Az öreg hangja elcsuklott, és Nate gombócot érzett a torkában.

– Számodra azonban még nem késő, Nathaniel – mondta Giovanni. – Előtted az egész élet. Helyrehozhatod a kapcsolatodat a testvéreiddel, akik tudom, nagyon szeretnének közelebb kerülni hozzád. De te nyilvánvalóan nem osztod a véleményüket.

– Ugyan már! Hiszen kizárólag Natalia kiállítása miatt jöttem haza Hongkongból.

Giovanni fáradtan mosolygott.

– Mert ő a gyengéd. De tudod, a család szikla a hullámverésben. Amire mindig számíthatsz, amire mindig támaszkodhatsz, ha az élet akadályokat állít eléd.

Giovanni hangja és könnyes szeme meghatotta Nate-et. Nem először tette fel magának a kérdést, vajon mi minden történt vele hosszú és kalandos élete során. Miért kellett elhagynia jóformán egy öltözet ruhában Szicíliát, és miért nem tart kapcsolatot azóta sem az otthon maradtakkal.

– Ezt a vitát már lefolytattuk párszor – mutatott rá, kicsit élesebben a kelleténél. – Békét kötöttem a családdal, a féltestvéreimmel, ez miért nem elég neked?

– Ha neked elég, nekem is – mondta békítőleg Giovanni, de a hangja egyre gyengébb lett, és Nate már azon kezdett töprengeni, nem kellene-e véget vetnie a beszélgetésnek. Ám ekkor az öreg hirtelen felemelte a fejét, és így szólt: – Szeretném, ha megtennél nekem valamit, Nathaniel. Van egy gyűrű, ami sokat jelent nekem, és ezért vissza akarom kapni. Még akkor adtam el egy régiségkereskedőnek, amikor az Egyesült Államokba jöttem, és fogalmam sincs, most kinek a tulajdonában van. Viszont részletesen le tudom írni neked az ékszert, és talán ez is elég lesz, hogy a nyomára akadj.

Nate-et nem lepte meg túlzottan az öreg kérése. Natalia már elmondta neki, hogy *Nonno*, ahogy az unokái nevezték Giovannit, mindegyiküket megbízta már hasonló misszióval. Mindegyiküket, Alex kivételével.

A nagyapjuk rég elveszett, kedves tárgyait szerette volna visszakapni élete alkonyán: az úgynevezett „elveszett szeretőket”. Köztük egy Fabergé dobozt, egy versgyűjtemény ritka első kiadását és egy sor értékes ékszert. Közéjük tartozott ez a gyűrű is, amit most Nate-nek kell felkutatnia.

Ugyanakkor a testvérek egyike sem tudta, miért olyan fontosak a nagyapjuk számára ezek a tárgyak. Talán most jött el a pillanat, amikor ez kiderülhet...

– A kívánságod számomra parancs. Meglesz a gyűrű. De megkérdezhetem, miért van szükséged rá meg a többi holmira?

Giovanni fáradt tekintete megvillant, aztán titokzatos mosolyra húzódott az ajka.

– Reményeim szerint hamarosan elmondom. De előbb látnom kell azt a gyűrűt. Szeretném újra a kezemben tartani, mert nagyon sokat jelent nekem.

– Miután megszereztem, Alexet is elküldöd majd egy utolsó misszióra?

– Igen, így van.

Nate-nek a legidősebb fivérével volt a legproblémásabb a kapcsolata. Talán mert Alex őt hibáztatta a szülei haláláért. Azon a végzetes éjszakán ugyanis többek között azért tört ki a veszekedés Benito és neje között, mert az akkor tízéves Nate-et odavitte az anyja a Di Sione-házhoz, hogy gyerektartást kérjen a házasságon kívül született fia után. A nagy ordítást követően a házaspár autóba szállt, amit a különben is felelőtlen száguldozó hírében álló, alkohol és drogok hatása alatt lévő Benito nem sokkal később egy fának kormányzott.

– Nathaniel!

Nate megdörgölte az arcát, és próbálta elhessegetni a kínzó emlékeket.

– Ígérem, haladéktalanul elkezdem keresni a gyűrűt – mondta. – Van még valami, amit tehetek érted?

– Próbálj közelebb kerülni a fivéreidhez és a húgaidhoz. Akkor boldogan halok meg.

Nate egyszerre megint Alex falfehér ábrázatát látta maga előtt, ahogy az ablakból nézi őket: őt

és az anyját. Fájdalom és mélységes zavarodottság tükröződött a vonásain, mert elég idős volt már ahhoz, hogy értse, mi történik. Hosszú évekig Alex volt az egyetlen a családból, aki tudott Nate létezéséről. Ő azonban nem szólt senkinek, egészen addig, míg a nagyapjuk halálos beteg nem lett.

Nate a mai napig nem értette, miért hallgatott róla a bátyja. Legfőképpen úgy, hogy titkon őrá neheztelt a szülei halála miatt. Biztosan más élete lett volna, ha a nagyapjuk és a féltestvérei tudnak arról, hogy ő is a világon van.

De talán jobb is úgy, ha bizonyos dolgok kimondatlanok maradnak.

Nate-et magát is meglepte, de Manhattanbe visszatérve azonnal neki látott, hogy teljesítse nagyapja kívánságát. Még a hazaérkezése napján megbízta a magánnyomozóját a gyűrű felkutatásával, azt az embert, akivel különben is gyakran együttműködött, amikor a leendő üzleti partnereiről kellett anyagot gyűjteni.

Két nap múlva a kezében volt az elkészült jelentés. Mint kiderült, Giovanni gyűrűje mintegy húsz évvel ezelőtt került egy vagyonos szicíliai család birtokába egy árverésen, és azóta nem eladó.

Nem mintha Nate ismerte volna ezt a szót. Személyes meggyőződése volt, hogy minden és mindenki megvásárolható. Csak az ár kérdéses. Vagyis egy kellően nagylelkű ajánlat esetén a szicíliaiak is biztosan meggondolják magukat.

Miután lebonyolította a legfontosabb üzleti ügyeit, meghívatta magát vacsorára az édesanyjához, aki mindig arról panaszkodott, hogy túl kevés időt tölt vele. A nagyapja ajánlatáról nem beszélt neki, mert az asszony számára még mindig vörös posztó volt a Di Sione név.

Aztán szerdán Palermóba repült. A hatszillagos Giarruso Hotelben szállt meg, mivel tudott róla, hogy a szálloda eladó, és szerette volna megismerni a helyi viszonyokat, mielőtt leül tárgyalni a vezetőséggel.

Miután a hotel által rendelkezésére bocsátott inas megmutatta neki a lakosztályát, úgy döntött, először egy frissítő zuhanyt vesz.

Mert bármilyen kényelmes volt is a magángépe, a szemét sem tudta lehunyni az úton. Most ellenben kéjes örömmel csukta be a szemét, ahogy a márvánnyal burkolt fürdőben beállt az esőztető zuhany alá, és megnyitotta a csapot. Hagyta, hogy a kellemesen meleg víz végigcsorogjon a testén, és ellazítsa görcsös izmait.

Aztán a törölközőt maga köré csavarva átsétált a lakosztály nappalijába. Épp az járt a fejében, vajon megéri-e az árát a luxusszálloda, amikor egyszer csak észrevette, hogy nincs egyedül. A nappaliban egy szobalány hajolt a cseresznyefából készült antik bárszekrény fölé.

Nate első gondolata az volt, hogy hoppá, micsoda idomok! Az idejét sem tudta, mikor látott ilyen kerek hátsót. Ahogy a nő előrehajolt, ingerlően megfeszült rajta a rugalmas anyagból készült szürke egyenszoknya, melynek a szegélye alól fölöttébb formás vádlik bukkantak elő. Nagy kérdés persze, hogy az előlnézet is ilyen vonzó-e, mint a hátsó front, morfondírozott el a férfi, ugyanakkor azonban...

Mi az ördögöt keres ez a nő a lakosztályában?

– Elárulná, mit csinál itt, amikor nyomatékosan megkértem az inast, hogy ne zavarjanak? – csattant fel szemrehányóan.

A lány nem rezzent össze, mint Nate várta, hanem lassan és kecsesen felegyenesedett, majd megfordult. Egy balett-táncosnőre emlékeztetett a mozgása. Az egyenruhája igencsak csinos volt a szobalányok szokásos, zsákszerű uniformisához képest. Szépen hangsúlyozta karcsú derekát, gömbölyű csípőjét, és a keble tájékán megfeszülő gombolás arról tanúskodott, hogy a melle is örvendetesen kerek.

Nate nyelt egy nagyot, és próbálta összeszedni magát. A lány kicsit zavarba jött az alapos mustrától, és önkéntelenül is felszegte határozott állát, aminek következtében meglibbent szigorúan lófarokba fogott dús sötétbarna haja. Meleg, kávébarna szeme kihívóan csillogott.

Nate-nek módosítania kellett az első benyomását. A lány nemcsak egyszerűen szép volt, de a legszebb nő, akit valaha látott. Egy vérbeli szicíliai bombázó, aki egyetlen pillantásával térdre kényszeríthet bármely férfit.

A lány pillantása egyelőre Nate testén vándorolt, egészen az ágyékát takaró törölközőig, mely

gyanúsán domborodott középtájt.

Egy úriember próbált volna tenni valamit annak érdekében, hogy leplezze a helyzetet, Nate azonban nem volt úriember, és úgy döntött, hogy már nem is lesz az. Ellenben itt volt egy hat csillaggal büszkélkedő szállodában, és az inasnak érthetően megmondta, hogy nem szeretné, ha zavarnák. Mi ez az egész?

– Még mindig várom a választ! – mondta nyomatékosan.

Dio mio! Micsoda férfi!

Mina nyelt egy nagyot, gyorsan elkapta a pillantását a törölközőről, és felnézett a jóképű amerikai arcára.

Hihetetlenül jó testfelépítésű fickó volt, csupa izom, napbarnított bőr. Minának a színes ábra jutott az eszébe róla, amit a biológia-tanárnő mutatott nekik azon az órán, amikor az erősebb nem anatómiájáról volt szó. Beleborzongott a látványba és a férfi pillantásába, aki várakozóan, már-már türelmetlenül méregette.

– Az inas azt mondta, hogy egy tárgyalásra ment – magyarázta Mina udvarias mosollyal, miközben görcsösen igyekezett visszanyerni a lélekjelenlétét. – Ezenkívül többször is hangosan bekopogtam, mielőtt bejöttem volna, Mr. Brunswick.

– A tárgyalásom csak este lesz – világosította fel Nate. – Úgy látom, ez alkalommal nem sikerült megfelelniük a reklámszlogennek, miszerint hatszillagos hotel lévén legalább hat lépéssel megelőzik a vendégek kívánságait.

Mina a lakosztály emeletén lévő hálószobára gondolt, és arra, vajon miféle kívánságai és elvárásai lennének a férfinem eme pompás példányának a jókora franciaágyban. Meglehetősen tapasztalatlan volt e téren, úgyhogy nem pirult el, mert nem volt elég élénk a fantáziája. Ettől függetlenül azonban úgy gondolta, megérne egy próbát a dolog.

Most mégis elvörösödött, ujjai görcsösen kulcsolódtak rá a kezében lévő csokiszeletekre. Gyorsan lesütötte a szemét, nehogy a kedves vendég megsejtse, min morfondírozik.

Santo Cielo! Mi az ördög ütött belém!? Hiszen menyasszony vagyok, és egyébként sem szoktam ilyesmire gondolni...

– Az én feladatomban, hogy kitaláljam a gondolatát is, uram – mondta kedvesen, majd Nate felé nyújtotta a csokoládészeleteket. – Azért jöttem, hogy feltöltsem a minibárt ezekkel a fantasztikus, mandulával ízesített kézműves csokikkal.

Az amerikai üzletember közelebb lépett, és elvette tőle a csokoládékat. Mina orrát kesernyés citrusillat csapta meg, amitől zavarba jött. Közelről még sokkal nyugtalanítóbbnak találta ezt az embert, akinek dús, fekete haja még nedves volt a zuhanytól, és határozott vonalú állán már kiütkezött a borosta reggel óta.

– A szálloda szolgáltatásának része, hogy megjegyezzük a visszatérő vendégeink szokásait, és nyilvántartjuk, pontosan mi az, amit szeretnek – hadarta idegesen. – Ezért is hoztam önnek mandulás és mogyorós...

– Egyes számú hiba, *Lina* – pillantott Nate a lány névtáblájára, amelyen azonban nem az igazi neve állt, hanem az, ahogyan a szállodaigazgatónak bemutatkozott, amikor megpályázta az állást. – Én ugyanis a sima tejszokoládét szeretem a legjobban, mandula és mogyoró nélkül.

– Ó! – A lány láthatóan elbizonytalanodott. A Giarruso alkalmazottjai sosem tévednek. Soha. – Elnézést kérek, akkor úgy látszik, tévedtünk, ami szerencsére igen ritkán fordul elő nálunk. Azonnal jóváteszem a hibát.

– Mit tud még?

– *Scusi?*

– Mit tud még rólam?

Azonkívül, hogy a hosszú lábú szőkékre bukik, és valószínűleg a mostani itt-tartózkodása során is becsempész legalább egyet a szobájába? Ahogy erre gondolt, Mina még inkább elvörösödött, és közben lázasan töprengett, mi állt még a férfiről szóló bizalmas jelentésben.

– Például azt, hogy hajlamos otthon felejtetni a laptopja töltőjét, ezért elhelyeztem a szobájában

egy univerzális töltőkábelt, amely az összes géptípushoz használható.

Nate az íróasztalhoz ment, miközben a csípőjén kicsit lejjebb csúszott a törölköző. Mina nyelt egy nagyot. *Maledizione!* Most azonnal le kell lépnem innen, gondolta.

Nate a kezébe vette az asztalra készített töltőt, és megcsóválta a fejét.

– Ezúttal erre nem lesz szükségem.

A lány az ajkába harapott, és a bárszekrény felé intett.

– Bekészítettünk a kedvenc whiskymárkájából egy palackkal.

– Ez azért nem olyan nagy meglepetés, igaz?

Minának kezdett elege lenni. Micsoda dolog az, hogy ez a félmeztelen, arrogáns alak itt vizsgálta? Nem lenne köteles eltűnni, elvégre nem ő az igazgató, csak egy szobalány, aki utasításokat hajt végre.

– Elképzelhető, hogy nem minden intézkedésünk értékelhető forradalmi újdonságként, Mr. Brunswick, de ez végtére is egy szálloda, mi ilyesmikkel szolgálhatunk. Az a dolgunk, hogy biztosítsuk önnek azt a kényelmet, amit otthon megszokott. Nyilván akadnak még hiányosságaink, de folyamatosan igyekszünk javítani a szolgáltatásunk színvonalán.

A férfi szemében most először villant igazi érdeklődés.

– Hiányosságokat említett – szólt közbe. – Mégis mire gondol? Hallhatnám a javaslatait?

– Szerintem ideje lenne másféle vendégigényeket is kielégíteni, mint eddig – felelte a lány. – A kedvenc desszert és italok biztosítása mellett segíthetnénk a szabadidő kellemes eltöltését. Önről például tudjuk, hogy szívesen fut reggelente. Ezért bekészíteném a szobájába Palermo kedvenc kocogóútvonalainak térképét. Esetleg célzottan azokat, amelyek a hotel közelében haladnak el, vagy a híresebb látnivalók mellett vezetnek.

Nate merőn nézte a lányt.

– Milyen ötlete van még?

– Tudjuk, hogy a kedvenc bora egy az Etna oldalában szüretelt szőlőből készült pinot noir. Természetesen ezt is elhelyezném a bárszekrényében, ugyanakkor kínálnék más, az ön számára talán ismeretlen, de szintén pompás helyi borokat. Olyanokat, amiket nem is szállítanak az Egyesült Államokba.

Nate elismerően bólintott.

– Van még ötlete?

Mina mindinkább nekibátorodott.

– Tudjuk, hogy szereti az operát, és ha kísérővel utazik, általában megnéz egy-egy opera-előadást. Lefoglalnék önnek jegyeket az itt-tartózkodása időtartamára, hogy választhasson közülük, és egy estélyi ruhát is beszerezni a kísérője számára, valami olyasmit, ami a magas és vékony szőke hölgyekhez illik, mert a szálloda adatai szerint őket részesíti előnyben.

Nate szélesen elmosolyodott, és az arcán kétoldalt megjelent egy-egy gödröcske. Mina el volt bővölve.

– Jó úton járt, kedves Lina, egészen addig, míg a szőke nőket szóba nem hozta. Szó sincs róla ugyanis, hogy előnyben részesíteném őket. – Miközben beszélt, pillantása a lány sötétbarna lófarkáról a lángoló arcára vándorolt, majd le, egészen addig, ahol a mellén megfeszült a ruha. Nyilvánvaló volt, hogy nagyon tetszik neki, amit lát, és Mina akkor sem lehetett volna nagyobb zavarban, ha a tekintete helyett a kezével simít rajta végig. – Persze ez bocsánatos tévedés, tekintve, hogy a legutóbbi... hm... kísérőim véletlenül tényleg magasak és szőkék voltak. De biztosíthatom, hogy a tűzrőlpattant barnákat is nagyon szeretem.

Mina egy időre levegőt venni is elfelejtett. A férfi mély, behízelt hangja elvarázsolta, amit pedig mondott, az lánggra lobbantotta. Noha nem volt valami pontos az iménti leírás, de azt még ő, a tapasztalatlan teremtés is pontosan tudta, kire vonatkozott az iménti célzás.

Tisztában volt vele, hogy le kellene sütnie a szemét, és gyorsan elmenekülnie a veszélyzónából, de képtelen volt megmozdulni, csak állt ott, mint akit villám sújtott, és nézte a félmeztelen vendéget, aki, lám, leplezetlenül bókol neki.

– Kér egy palack pinot noirt? – kérdezte fojtott hangon, visszavonulásra készen.

– Személyesen szolgálja fel, Lina?
– Sajnos nem valószínű. Hamarosan véget ér a műszakom, és most semmiképp nem maradhatok tovább, mert találkám lesz. – Úgy döntött, jobb tisztázni a helyzetet.
– Ó, hát persze. Értem – dűnnyögte Nate, akit annyira meglepett a válasz, hogy végképp nem tudott a törölközőre figyelni.
Mina halk kiáltással tépte fel az ajtót.
– Szép estét és jó éjszakát! – vetette hátra a válla fölött, de a férfi csak nevetett.
– Kellemes randit! – kiáltotta. – És ne csináljon semmi olyasmit, amit én nem tennék.
Mina arra gondolt, hogy tekintve Mr. Brunswick élénk szerelmi életét és azt a törölközőt, amelyet nem nagyon igyekezett fenn tartani a csípőjén, elég sok mindent megtehetne ma éjjel.

Nate mosolyogva nézett a szobalány után. Nem is emlékezett rá, mikor érezte utoljára ilyen jól magát a bőrében. Egészen felvidult, a vér szinte pezsgett az ereiben, annyira feldobta ez a kis szócsata Linával. Különben sem árt, ha az adásvétel előtt megismerkedik egy kicsit a hotel személyzetével.

Úgy ítélte meg, ebben a lányban határozottan vannak lehetőségek. Különleges szépség, éles ész – verhetetlen párosítás. És akkor még nem beszéltünk a beleérző képességéről...

Olyan élmény volt a vele való találkozás, hogy Nate megbocsátotta neki, hogy betört a privát szférájába, sőt még a hanyag inas bűnét is hajlandó volt elfelejteni a kedvéért. Lina javaslatai nagy hatással voltak rá, annál is inkább, mert ő maga is régóta gondolkodott már valami ilyesmin: hogyan lehetne igazi, egyéni kiszolgálást nyújtani a vendégeknek. Olyan szolgáltatásokat kínálni, amit még nem is kértek, de titkon vágyanak rá. Nemcsak kiszolgálni, hanem felkelteni az igényeket.

Persze ez nem minden ügyfélnek nyerné el a tetszését. Nyilván vannak olyanok, akik zaklatásként értékelnék a javaslatokat, és kikérnék maguknak, hogy beleavatkoznak a magánügyeikbe. A vendégek többsége azonban hálás lenne az ötletekért, hiszen sem idejük, sem fantáziájuk nincs elegendő, hogy kihozzák a legtöbbet egy szállodai tartózkodásból. És minden egyes pozitív tapasztalat egyben öregbíti a szálloda hírnevét, és hozzájárul, hogy a vállalkozás működése méltó legyen a híres mottóhoz.

Lina javaslatai meggyőzték Nate-et. Kreatív, de megvalósítható ötletek kellene, olyanok, amelyek jó benyomást keltenek, és növelik az ügyfelek elégedettségét.

Nem sokkal a tárgyalása kezdete előtt megjelent az inas egy palack Grazia's Guardiolával, az Etna környékén termelt vörösborral, amely a felirat szerint Európa legmagasabban fekvő szőlészetéből származik. A férfi mosolyogva állította a bárpultra a borosüveget. Szívesen megosztotta volna az isteni nedűt a kis szobalánnyal. Sőt legszívesebben a köldökéből hörpintette volna fel az első kortyot.

Pillanatnyi kétsége sem volt afelől, hogy az erős fizikai vonzalom, ami már a legelső pillanatban fellángolt benne, kölcsönös. Sajnos azonban Lina foglalt, legalábbis ma estére.

Talán jobb is így, gondolta a férfi. Hiszen Giovanni di Sione gyűrűje miatt jött ide, és minél hamarabb megszerzi az ékszert, annál jobb. Annál több ideje lesz szegény öregnek gyönyörködni benne. Ha melleleg sikerül megvásárolnia Palermo legszebb szállodáját, természetesen az sem baj.

Hogy elcsábítson egy meglepően szűzies bombázót, nos, az már végképp nem fér bele az idejébe. Pedig szívesen bizonyította volna Linának, hogy a ma esti partnere az ő nyomába sem ér. De sajna, erre nem lesz módja...

2. FEJEZET

– Mi van veled, *bella mia*? – kérdezte Silvio Marchetti. – Olyan furcsa vagy ma este. Nem is figyelsz rám. És mivel a szellemem ugyanolyan sziporkázó, mint máskor, valószínűleg nyugtalanít valami.

Mina, aki nemrég még a Lina névtáblás szobalányruhát viselte, zavartan hunyorgott. Azt hitte, gond nélkül eltitkolhatja a történeteket a jegyese elől. De úgy tűnik, hogy mint rendesen, most is minden gondolata kiült az arcára.

– *Mi dispiace* – mormolta bocsánatkérően. – Nagyon fárasztó napom volt.

Silvio vágott egy grimaszt.

– Miért, mit csináltál? Nem is tudtam, hogy az esküvőszervezővel tárgyalni annyira fárasztó elfoglaltság. Még szerencse, hogy a házamban tíztagú személyzet áll majd a rendelkezésedre. Persze így is elég nagy feladat lesz a háztartást irányítani, úgyhogy nem árt, ha gyakorlod egy kicsit, hogy többfelé figyelj egyszerre.

Hogy Signor Brunswickot kiverje a fejéből, a hátralévő szolgálati idejében Mina mint az őrült dolgozott, egy komplett szállodai lakosztályt kitakarított, ám nem sikerült elhalványítania emlékezetében a vonzó amerikai üzletember képét, és ily módon eléggé eleven maradt a vonzódás emléke is.

Ezt persze nem mondhatta el Silviónak, és nemcsak a nyilvánvaló ok miatt, hanem azért sem, mert a vőlegénye nem tudott arról, hogy állást vállalt a Giarrusóban. Mina azért robotolt, hogy az anyja adósságait kifizethesse. Végül is, kinek mi köze hozzá, hogy Simona Mastrantino lánya, aki egyben Szicília egyik leggazdagabb emberének menyasszonya, a szabadidejében szállodai vécét pucol?

Az anyja valószínűleg szívszélhűdést kapna, ha tudná, hogy a Silviónal kötendő házasság sokkal nagyobb teher Mina számára, mint az, hogy szobalányként kell dolgoznia.

– Talán csak lámpalázam van a közelgő esküvő miatt – próbálta a lány kimagyarázni a szórakozottságát. – Ha arra a rengeteg vendégre gondolok, összeszorul a gyomrom. És mennyi fontos ember lesz közöttük!

Silvio megfogta a kezét, és elmosolyodott.

– Neked csak annyi a dolgod, hogy szép legyél, drágaságom. Minden egyebet mások intéznek.

Jaj, csak azt tudná feledni, hogy utána a nászéjszaka következik!

Mina nemcsak rettegett ettől, hanem kifejezetten undorította is a gondolat. Sosem feküdt még le senkivel. Az anyja vaskézzel nevelte, és nagyon vigyázott az ártatlanságára, hogy aztán eladhassa a legtöbbet ígérőnek. Mindent a szemnek, semmit a kéznek, ez volt a jelmondata, és mivel a hálátlan leányzó egyik udvarlója iránt sem mutatott érdeklődést, végül Simona asszony maga választotta ki Mina jövődöbelijét.

A lány lopva a vőlegényét mustrálta, aki másodszor is teletöltötte a borospoharát. Valószínűleg azért rendelhette a nehéz bornak számító méregdrága chiantit, hogy őt felvidítsa egy kicsit. Silvio Marchettit első pillantásra valószínűleg jóképűnek mondta volna bárki. Ha nem lett volna a tekintete, mely üres volt, és hideg. És mivel a szem a lélek tükre, ez sokat rontott az összképen, a szemöldökéről már nem is beszélve, amit vagy fenyegetően ráncolt, vagy megvetően felvont a homloka közepéig.

Nem sokszor ért Minához, mert Simona szigora miatt erre nem gyakran volt lehetősége, de valahányszor megölelte vagy megcsókolta, a lány csak undort és viszolygást érzett. Ehhez képest ma délután elég volt, hogy az amerikai ránézzen, máris lángolt az egész teste...

– Mina!

– Tessék?

– Azt kérdeztem, hogy *frangelicót* vagy egy *espressót* kérsz-e... – Silvio elhallgatott, mert észrevette, hogy a menyasszonya megint elkalandozott. – Ha ennyire nem figyelsz rám, a végén kénytelen leszek azt gondolni, hogy untatlak. Vagy ami még rosszabb, hogy a terhedre vagyok

– jegyezte meg szemrehányóan.

Mindkettő igaz, mondhatta volna Mina, aki a fárasztó munkanap miatt mostanra teljesen kimerült.

– Ami a leginkább nyugtalanít, Silvio, az az, hogy alig ismerjük egymást – tört ki önmaga számára is váratlanul. – Hogy őszinte legyek, nekem túl gyors ez a tempó.

A férfi pillantása még fagyosabbá, még elutasítóbbá vált.

– Azt hiszem, ez csak a szokásos, esküvő előtti ijedség, amin minden menyasszony átesik, *cara*. – Silvio szájából még ez a becéző szó is fenyegetően hangzott. – Mi lehet fontosabb, mint a bizonyosság, hogy a továbbiakban is olyan luxusban élhetsz majd, mint amihez hozzászoktál? Annyi dolgod lesz, hogy az ágyban kielégíts, és jó anyja légy a gyerekeimnek. Többet nem is várok tőled.

Mina megacélozta az akaratát, és lángoló arcára szorította a tenyerét. Ha már elkezdte, akár folytathatja is, nem?

– Mondd csak, mikor van a születésnapom? – tette fel a kérdést.

Silvio egyébként is keskeny ajka vonallá keskenyedett.

– Amint összeházasodunk, beírom a naptáramba, és biztosíthatlak, hogy nem fogom elfelejteni.

– Pacsirta vagyok, vagy bagoly? Tudok úszni, vagy rettegek a víztől? És vajon...?

– Elég lesz, Mina.

A lánynak arcizma sem rezdült, állta a férfi pillantását.

– Te kérdezted, mi a bajom. Hát ez.

Persze korántsem mondott el mindent. Azt például nem tudta Silvio, hogy az anyja azért akarja ilyen gyorsan férjhez adni Minát, hogy minél hamarabb rátehesse a kezét az örökségére. Az apja egy értékes gyűrűt hagyott Minára, amely a házasságkötése napján kerül a tulajdonába.

Pontosabban az anyja tulajdonába, aki el akarja adni az értékes antik ékszert. Szegény Minának pedig ott marad Silvio, akinek gyerekeket kell majd szülnie, pedig sokkal szívesebben menne főiskolára, hogy aztán később az apja nyomdokaiba léphessen.

Silvio pedánsan összehajtogatta és az asztalra tette a szalvétáját.

– Akkor, azt hiszem, mehetünk.

Olyan merev és kemény volt az arca, hogy Mina megijedt.

– Talán mégis innék egy kávét – próbálkozott, amikor a férfi jelt adott a pincérnek. Úgy érezte, muszáj lehetőséget adnia jövődélbelijének arra, hogy lecsillapodjék, mielőtt kettesben maradnak. Silvio azonban figyelmen kívül hagyta a kívánságát, és kérte a számlát.

Miután fizetett, megfogta Mina könyökét, és olyan sebességgel kísért ki az étteremből, hogy a lány majdnem elbotlott. Idegességében kicsit több bort ivott a kelleténél, és nem állt nagyon biztosan a lábán.

Az anyja kitekeri a nyakát, ha megtudja!

A hazaúton olyan messze ült Silviótól a limuzin hátsó ülésén, amennyire csak tudott, és hálás volt a sorsnak, hogy a sofőr is ott van az autóban. Silvio komoran bámult kifelé a hátsó ablakon, miközben Montepellegrino irányába hajtottak az éjszakai Palermón át. Arrafelé élt ugyanis Mina az anyjával, egy igen előkelő lakónegyedben, amit valójában már nagyon rég nem engedhetek volna meg maguknak.

Mina egyre jobban félt. Nem értette, hogy tud a vőlegénye ilyen nyugodtnak mutatkozni, holott belül fortyog az indulattól.

Amikor a limuzin megállt a házuk előtt, csaknem felsőhajtott megkönnyebbülésében. Silvio szó nélkül kiszállt, megkerülte a kocsit, majd segített kiszállni Minának.

– Várjon meg itt! – utasította aztán a sofőrt.

– Be akarsz kísérni? – ijedt meg Mina, az anyja ugyanis még az operában volt. – Ez igazán kedves tőled, de nem kell fáradnod. Nagyon álmos vagyok, szeretnék mihamarabb nyugovóra térni...

Silvio azonban ügyet sem vetett rá, a kifogásait félresöpörve az ajtóhoz vezette. Mina abbahagyta a tiltakozást, és a kulcsát keresve belenyúlt a táskájába, hogy minél hamarabb véget vessen a kellemetlenségeknek.

– Hol van a személyzet? – tudakolta a homlokát ráncolva a férfi.